

Coloana vieții

Nicu Hăloiu

Coloana vieții

...

Din piatră-ai scos sărutul,
în poartă-ai pus tăcutul
și-n daltă, absolutul!

...

Cu dalta sau cuțitul
pământului, cuminte,
i-ai cioplit icoana
în care-ai pus coloana,
ce-n timpuri nesfârșite
sărută infinitul!

...

Și ai cuprins tot cerul,
acolo sus în astre,
dăltuind misterul
păsării măiestre!

...

Ai fost un bun român
ce-ai ars în altă vatră,
cu palmele bătute de-atât bătut în daltă,
tu ai scos lumina, de timp ascunsă-n piatră,
făcând din infinit, lumea ta cealaltă!

...

Spre lumea ta cealaltă, ne-ai lăsat ferestre,
ai înșirat cu dalta, din piatră, nesfârșitul
și-n fiecare piatră noi te vedem, maestre,
că dincolo de piatră, ne-apropii infinitul!

...

Ne-așezi pe toți la masă, în jurul tău tăcut,
să ne deschizi o poartă spre veșnicul sărut,
și-acolo unde lumea își află început,
nu există moarte, nu este nici sfârșit,
ci doar coloana vieții înfiptă-n infinit!